

и малката красива главичка стоеше всъкога високо вдигната. Косъма му бѣ черъ като перата на гарванъ. А главичката и опашката му бѣха още отъ сега буйни и красиви. Малкото конче играеше около майка си, като яре. Когато Буря се ожреби, въ двора на стареца бѣ цѣло тържество. Той се радваше, като че му се е родило дете, а селянитѣ се радваха, че и тѣ ще могатъ да си завждятъ отъ тая хубава порода коне.

Дѣдо Михо ходи единъ день на пазаръ и вечеръта донесе хубаво герданче съ звънче, което веднага окачи на шията на кончето. То тичаше весело изъ двора, звънчето пѣеше, а стареца се радваше, радваше.

И отъ конче за три години израстна едъръ, силенъ и красивъ — нашия *Ураганъ*. Никога той не бѣ нагрубяванъ отъ своя стопанинъ, никога до неговия грѣбъ не бѣ се допрѣлъ камшикъ или прѣчка. Една само дума бѣ достатъчна, за да се спре, да тръгне, или да се понесе като *вихъръ* изъ полето. Едно леко подрѣпване на юздата бѣ достатъчно да се обърне налево, надесно, или назадъ. А кога го запрѣгаха за оранъ, той вървѣше равномерно и спокойно, като че съзнаваше каква важна работа върши. Така щастливо живѣ ураганъ нѣколко години. Но настѣпи по-жсно и за него черно тегло.

(Разказчето продължава)

Хр. Спасовски

